

celu ujawnienie cesji wierzytelności na rzecz Banku Akceptacyjnego lub instytucji wskazanej przez ten bank oraz ujawnienie wzmianek przewidzianych w art. 10 ust. 3 tejże ustawy, są wolne od opłat sądowych i hipotecznych (należności intabulacyjnych).

§ 2. Opłaty pisarzy hipotecznych, przypadające za czynności wymienione w paragrafie poprzedzającym, jak również wynagrodzenie notariuszów za sporządzenie aktów i innych dokumentów, pozostających w związku z temi czynnościami — będą pobierane w wysokości połowy przepisanych stawek. Od wzmianki, określonej w art. 10 ust. 3 ustawy powołanej w ustępie pierwszym paragrafu poprzedzającego, pisarze hipoteczni pobierać będą połowę opłaty stałej, przewidzianej w § 1 pkt. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 marca 1924 r. o taksie dla pisarzy hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 264).

§ 3. Wypisy, odpisy, zaświadczenia, wyciągi i inne dokumenty, korzystające z ulg wymienionych w paragrafach poprzedzających, mogą być używane jedynie do celów, dla których zostały wydane. Cel ten winien być zaznaczony na wydanym dokumencie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

970.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

o wprowadzeniu w życie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem na obszarze Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz sądów okręgowych w Kielcach, Lublinie, Radomiu i Zamościu.

Na podstawie art. XI przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem (art. 469 — 478) wchodzi w życie z dniem 1 marca 1935 r. na obszarze Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz sądów okręgowych w Kielcach, Lublinie, Radomiu i Zamościu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1935 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

971.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

w sprawie uiszczania opłat sądowych.

Na podstawie art. 22 i 115 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządzam co następuje:

§ 1. Opłaty sądowe uiszcza się, jeżeli wysokość tych opłat nie przewyższa 50 zł, znaczkami sądowymi z napisem „opłata sądowa”.

§ 2. Gotówką uiszcza się wszelkie opłaty, których wysokość przewyższa 50 zł, a ponadto, bez względu na ich wysokość — opłaty, ściągane w drodze egzekucji, kaucje kasacyjne oraz opłaty w postępowaniu karnem.

W braku znaczków sądowych każdą opłatę sądową można uiścić w gotówce.

Opłaty gotówkowe wpłaca się do kas sądowych na podstawie szczegółowych przepisów o tych kasach.

§ 3. Opłacający znaczkami sądowymi nakleja je na podaniu i na załącznikach, wnoszonych do sądu. Znaczki należy naklejać na egzemplarzach, przeznaczonych dla sądu.

Kto opłaca na wezwanie sądu lub dodatkowo, wnosi opłatę do sądu przez naklejenie znaczków na otrzymanem wezwaniu; może nakleić znaczki również na karcie czystego papieru, podając na nim numer sprawy i swe nazwisko. Można nakleić znaczki także osobiście na odnośnym piśmie w sekretarjacie właściwego wydziału (oddziału).

Opłatę za sporządzenie dokumentu, spisanie ugody lub za dokonanie innej czynności sądowej uiszcza się przez naklejenie znaczków na odpowiedniej karcie akt sprawy, stwierdzającej tę czynność; na wydanych stronie dokumentach należy zaznaczyć wysokość pobranej opłaty. Jeżeli z czynności sądowej nie spisuje się protokołu, należy znaczki nakleić na dokumencie, wydanym stronie.

Znaczki nakleja się na pierwszej stronie pisma lub załącznika jedne obok drugich lub jedne nad drugimi, w miarę możności bez odstępu.

§ 4. Opłacający znaczkami nie może ich kasować. Znaczki przez niego skasowane nie będą przyjmowane.

Znaczki kasować będzie sędzia lub urzędnik, upoważniony do przyjmowania pism w sądzie lub do wydawania dokumentów zaraz po otrzymaniu w sądzie pisma, zaopatrzonego znaczkami.

Znaczki kasuje się kasownikiem lub przez przekreślenie nakrzyż atramentem tak, aby końce kresek przechodziły na papier, na którym naklejono znaczki, przyczem należy na każdym z nich zaznaczyć datę skasowania, a obok znaczków wypisać su-

mę; na jaką skasowano znaczki, oraz położyć podpis kasującego.

Przy składaniu ustnych oświadczeń znaczki nakleja na odpowiedniej karcie akt i zaraz kasuje sędzia lub urzędnik, który oświadczenie przyjął.

Każdy urzędnik obowiązany jest nakleić i skasować znaczki, jeżeli załatwiając sprawę dostrzeże znaczki nienaklejonym lub nieskasowanym.

Przed skasowaniem znaczków należy zbadać, czy nie są one sfalszowane lub powtórnie użyte. Jeżeli istnieje co do tego podejrzenie, nie należy znaczków kasować; natomiast o istniejącym podejrzeniu trzeba bezzwłocznie zawiadomić kierownika sądu. Jeżeli kierownik uzna podejrzenie za uzasadnione, wydaje zarządzenie co do ponownego uiszczenia opłaty oraz wszczyna właściwe dochodzenie, przesyłając znaczki do Oddziału Ekspertyz Banku Polskiego przy Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych w Warszawie. Do akt sprawy dołącza się uwierzytelnione odpisy pism, które były zaopatrzone podejrzanymi znaczkami.

O każdym stwierdzonym fakcie użycia znaczków sfalszowanych należy zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

§ 5. Na żądanie osoby interesowanej należy wydać jej bezpłatnie poświadczenie wysokości opłaty, uiszczonych znaczkami.

§ 6. Ministerstwo Sprawiedliwości ogłasza w Monitorze Polskim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości opis znaczków sądowych, puszczonych w obieg, jako też o wycofaniu znaczków z obiegu.

§ 7. Znaczki sądowe przygotowuje na zamówienie Ministerstwa Sprawiedliwości Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych w Warszawie i dostarcza cały nakład tych znaczków do Biura Znaków Wartościowych przy Ministerstwie Skarbu.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła Ministerstwu Skarbu odpis zamówienia znaczków i zawiadamia to Ministerstwo o liczbie znaczków każdej kategorii, w które winny być zaopatrzone właściwe kasy urzędów skarbowych. Zgodnie z tem Biuro Znaków Wartościowych rozsyła kasom urzędów skarbowych odpowiednią ilość znaczków, pozostawiając resztę w swoim skarbcu w celu stopniowego zasilania kas urzędów skarbowych w miarę zgłaszania zapotrzebowań.

Kasy urzędów skarbowych obowiązane są czuwać nad posiadaniem dostatecznego zapasu znaczków oraz należytem jego zawczasu uzupełnieniem.

Biuro Znaków Wartościowych w terminie ośmiodniowym po upływie każdego miesiąca przesyła Ministerstwu Sprawiedliwości odpisy dzienników przychodu i rozchodu znaczków sądowych za ubiegły miesiąc.

§ 8. Znaczki sądowe sprzedają dystrybutorzy, upoważnieni w myśl przepisów obowiązujących do sprzedaży znaczków stemplowych, po cenie, która równa się wartości nominalnej znaczka.

Przepisy, dotyczące sprzedaży znaczków stemplowych przez dystrybutorów, stosuje się odpowiednio także do sprzedaży znaczków sądowych.

§ 9. Również kasy sądowe mogą sprzedawać znaczki sądowe. Na wniosek prezesa sądu apelacyjnego lub okręgowego Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznaczy dla każdego z sądów wysokość zaliczki w znaczkach. Właściwe kasy urzędów skarbowych wydawać będą sądom zaliczki w znaczkach sądowych za urzędowym pokwitowaniem odbioru, bez pobrania wzamian gotówki.

Wykaz przyznanych poszczególnym sądom zaliczek ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Ogłoszeniu w tymże Dzienniku podlegają również po uprzednim porozumieniu Ministerstwa Sprawiedliwości z Ministerstwem Skarbu wszelkie zmiany w pierwotnie zatwierdzonym wykazie.

Jeżeliby zaliczka, oznaczona dla danego sądu, okazała się nieodpowiednia, sąd winien wystąpić z umotywowanym wnioskiem o jej zmniejszenie lub podwyższenie. W razie zmniejszenia zaliczki należy równowartość pieniężną tego zmniejszenia wpłacić do kasy urzędu skarbowego, dołączając pismo wyjaśniające.

Całkowite wyrachowanie się z zaliczek następuje w razie zwinienia sądu lub cofnięcia zezwolenia na sprzedaż znaczków przez kasę sądową. W tych przypadkach należy bezzwłocznie zwrócić do kasy urzędu skarbowego niesprzedane znaczki i wpłacić odpowiednią gotówkę.

Sądy podnoszą przyznane im w znaczkach zaliczki w całości jednorazowo, a za gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży znaczków, nabywają dalszy ich zapas we właściwych kasach urzędów skarbowych na podstawie odpowiedniego zapotrzebowania. Sądy, w których siedzibie niema kasy urzędu skarbowego, wpłacają powyższą gotówkę zapomocą blankietów nadawczych Pocztovej Kasy Oszczędności na konto czekowe kasy urzędu skarbowego, wskazując na odwrotnej stronie blankietów kategorię i ilość żądanych znaczków. Kasa urzędu skarbowego wysyła znaczki pocztą w dniu otrzymania wyciągu z konta czekowego, zawierającego wpłaconą sumę.

Wykupywanie znaczków wzamian za uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę winno odbywać się przynajmniej raz na miesiąc, a w każdym razie w dniu, w którym wspomniana gotówka przewyższa 500 zł.

Znaczki sądowe, przekazane kasie sądowej celem sprzedaży, oraz uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę, przechowuje się w odpowiedniej teczce w szafie (kasie) żelaznej, przeznaczony do przechowywania gotowizny kasy sądowej, i uwzględnia się przy codziennym przeliczaniu zapasu kasy sądowej. Wysokość zaliczki w znaczkach oraz codzienny stan zapasu znaczków i gotówki odnotowuje się w zwykłym zeszycie, który pozostaje w powyższej teczce.

Znaczki sądowe, wycofane z obiegu, jako też znaczki uszkodzone, sąd zwraca właściwej kasie urzędu skarbowego, która wzamian wydaje sądowi inne znaczki na sumę, równającą się ogólnej sumie znaczków zwróconych.

§ 10. Gotówkę, wpłaconą za znaczki przez kasy sądowe i dystrybutorów do kas urzędów skar-

bowych, zarachowuje się na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 11. W nieobjętych przepisami o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) sprawach cywilnych, w których w myśl przepisów obowiązujących wymiar opłaty sądowej należy do urzędów skarbowych, można opłatę sądową, wymierzoną przez urząd skarbowy, uiszczyć bezpośrednio gotówką w kasie urzędu skarbowego. Wpływy, uzyskane z tych opłat, kasa urzędu skarbowego zarachowuje na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 12. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą opłat za doręczenie, których sposób uiszczania określa osobne rozporządzenie.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. w sprawie uiszczania opłat i kosztów sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 269).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

972.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

o opłacie za doręczenie w sprawach cywilnych.

Na podstawie art. 48 i 115 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządzam co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia: artykuły odnoszą się do przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837), paragrafy zaś — do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Opłata stosunkowa za doręczenie wynosi piątą część sumy, którą według przepisów o kosztach sądowych należy uiszczyć tytułem wpisu stosunkowego lub stałego albo opłaty stosunkowej.

Suma opłaty stosunkowej za doręczenie lub wszystkich opłat stosunkowych za doręczenie, w razie zgłoszenia równocześnie w jednym piśmie lub w jednym oświadczeniu kilku wniosków, podlegających tej opłacie, nie może być niższa od 2 zł 50 gr ani wyższa nad 100 zł.

§ 3. Jeżeli obowiązujące przepisy zwalniają poszczególne sprawy lub czynności bądź tylko od wpisu, bądź też od opłat sądowych wogóle z wyłączeniem jednak opłaty za doręczenie, wówczas opłatę stosunkową za doręczenie oblicza się według sumy, którą należałoby uiszczyć tytułem wpisu, gdyby nie zachodził przypadek uwolnienia.

§ 4. Jeżeli wpis stosunkowy nie został jeszcze oznaczony, opłatę stosunkową za doręczenie oblicza się tymczasowo według tymczasowo oznaczonego wpisu od powództwa.

§ 5. Opłatę stosunkową za doręczenie pobiera się we wszystkich sprawach, podlegających opłacie

wpisu stosunkowego lub stałego albo opłacie stosunkowej, z wyjątkami, zawartymi w §§ 6 — 8.

§ 6. Opłatę stałą za doręczenie pobiera się: w wysokości 2 zł 50 gr od:

- 1) skargi kasacyjnej;
 - 2) zażalenia, jeżeli nie jest połączone z innym środkiem odwoławczym;
 - 3) wniosku o ponowne wydanie tytułu wykonawczego wzamian utraconego (art. 537 k. p. c.);
- w wysokości 1 zł od:

skargi na czynności komornika lub notariusza.

§ 7. Opłatę stałą za doręczenie w wysokości 50 gr od każdego doręczenia pobiera się:

- 1) w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności, z wyjątkiem zażaleń, które podlegają opłacie stałej, przewidzianej w § 6;
- 2) w sprawach, wymienionych w art. 89, 90 i 109;
- 3) w postępowaniu hipotecznym na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona i tomu X cz. 1 Zводу praw;
- 4) we wszystkich sprawach cywilnych, nieobjętych przepisami o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

§ 8. Opłaty za doręczenie nie pobiera się od wniosków o zabezpieczenie powództwa, zgłoszonych w pozwie lub w toku sporu (art. 32 ust. 2), oraz w razie zawarcia ugody przed sądem w przypadkach, przewidzianych w art. 33 ust. 1 pkt. 1.

§ 9. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w §§ 5 i 6, uiszcza osoba, obowiązana do uiszczenia wpisu lub opłaty stosunkowej.

Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, do uiszczenia, wymiaru, zwrotu i skutków nieuiszczenia opłaty za doręczenie stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące wpisu lub opłaty stosunkowej, z wyjątkami następującymi:

- 1) nie stosuje się przepisów art. 37 — 39;
- 2) w przypadkach, przewidzianych w art. 30 ust. 2 i 3, powód, uiszczając drugą połowę wpisu, winien równocześnie uzupełnić uiszczoną już opłatę za doręczenie w ten sposób, aby suma tych opłat odpowiadała opłacie, obliczonej według całego wpisu;
- 3) w przypadkach, przewidzianych w art. 37, powód obowiązany jest przy ponownym wniesieniu powództwa uiszczyć opłatę za doręczenie w wysokości, obliczonej według całego wpisu od powództwa.

§ 10. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w § 7, uiszcza osoba, która wniosła o podjęcie czynności, powodującej doręczenie, w sprawach zaś, które prowadzi się z urzędu — osoba, w której interesie postępowanie się toczy.

Doręczenie, które następuje tylko na wniosek, będzie zaniechane, jeżeli opłata za doręczenie nie została uiszczona bądź przy zgłoszeniu wniosku, bądź w terminie tygodniowym od dnia doręczenia osobie obowiązanej wezwania o uiszczeniu opłaty.

Jeżeli w myśl przepisów obowiązujących doręczenie winno nastąpić z urzędu, doręczenie należy skutecznie, choćby opłata nie została uiszczona, a zarazem zarządzić ściąganie opłaty od osoby, obowiązanej do jej uiszczenia.

§ 11. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w § 7, pobiera sąd, w którym sprawa się toczy.